

V zemi čtyř jazyků a zmrzlého chleba

Říká se, že všechno musí být jednou poprvé, s čímž se zásadně neztotožňuji, neb leccos nemusí být třeba ani jednou. Každopádně poprvé jsme tentokrát nekoupili jízdenku na vlak, místo toho namontovali na auto čtyři nosiče na kola a v pátek odpoledne pak za neustávajícího deště připevnili na střešku své bicykly a šlápli na plyn. Až na podlahu. A ono stejně nic. Když pomínu to, že nám zástěrky drhly o zem, tak foukal pekelný protivítr a ten benzín z Makra asi taky tentokrát obsahoval dost vody. Jediné pozitivní mezi tím deštěm rozšmudláváním starýma gumičkama stěračů a šouravou rychlostí se spotřebou 10 na 100 byly sladké taštičky, pozdrav od Štrudlovy maminky.

pátek

Před hranicema jsme dostali nějaký lepší benzín, přešli do Německa a začali se divit úžasnému polopřekladau itineráře z *mappy.com*. Nejlepší fór však byla informace, že máme odbočit na sjezdu číslo buhvíkolik, což však bylo číslo sjezdu dálnice, na kterou jsme najížděli, a ne té naší. Spotřeba se pomalu ustálila na běžné hodnotě odpovídající čtyřem kolům na střeše, a krom draftování za kamionem už se až na hranici s Rakouskem nic zásadního nedělo. V Österreihu jsme těsně po půlnoci nějaký čas zoufale hledali odlehlou spací louku, až jsme nakonec postavili stan vedle silnice mezi nákladák a říčku.

sobota

Hodinky ukazovaly sotva sedm hodin, když se ozvalo startování onoho nákladního vozidla a naše zeď nenávratně zmizela, pročež jsme rychle sbalili stan, zjišťující, že jsme naproti penzionu a z nedaleké zastávky nás zvědavě pozorují adepti na odvoz autobusem. V mapě jsme našli nejkratší cestu do Švýcarska a vydali se vstříc hraniční kontrole. Po důkladné verifikaci cestovních a řidičských dokladů nám bylo dovoleno pokračovat do **Au**, kde jsme po nasnídání přesunuli obsah kufru na kola a zanechali feldu doufajíc, že tam ještě za týden bude stát. Popojeli jsme kousek náhodným směrem už jsme byli na naší cyklostezce Numero 4 a stoupali a stoupali.

Neuplynula ani hodinka a my jsme našli infocentrum, kde paní uměla i francouzsky a vypadala potěšeně, že tu tím jazykem umí i někdo jinej než ona. Dala nám plánek s kusem stezky, co vydržel akorát tak na jeden den, ale večer s ním zatopit nešlo, páč byl na nějakém nehořlavém materiálu.

Stezky jsou značené dobře, akorát... není značka jako značka, jednak jsou s kolečkem jedoucím po rovině, a jednak s hustákem baťůžkářem který jezdí po zadním kole. Abychom pochopili, že ten husták se nás netýká, museli jsme přehlédnout opravdu *hodně* velkou šipku s naším číslem, a podle té baťůžkářské si zajet pěkně dva kilometry do prudkého kopce, kde asfaltka skončila.

Vrátili jsme se zpátky a pokračovali pokojně po rovině kolem řeky. Další kopce na sebe však nedaly dlouho čekat. Zajímavosti taky ne, hned jsme u cesty potkali zaparkovanou Babetu v úpravě Harley. Jelikož byly na protějším svahu terče jakési střelnice, kterých bude po celém Švýcarsku ještě požehnaně, a kolem hlav nám proletovaly projektily, dlouho jsme babetku neštudovali a rychle zmizeli, zvědaví na první nocležiště.

K večeru se vedle cesty objevil dřevěný přístřešek, za kterým bylo připraveno obetonované ohniště. Po deseti minutách hraní si na hrdiny a zničení jednoho zapalovače konečně Vojta vyndal vařič, se kterým se podařilo zapálit oheň i při tom probíhajícím hurikánu. Počali jsme knedlíkama, a jelikož jsem konečně téměř správně odhadl množství vody, mohli jsme si dovolit uvařit opravdové minišišky knedlíků. Snědli jsme knedlo-vepřo-zelo (z prášku-plechovky-pytlíku), Karel se vykoupal v ledový říčce pak už se zas ráno vstávalo a snídál chleba.

Ještě nějakou tu dobu jsme se motali doleva a doprava mezi loukami a po vesnicích, načež se nás opovážili předjet nějakí silničkáři, tak jsme se za nim kus pověsili. Do kopce jsme už ale museli sami, srabíci uhnuli někam jinam. Podle značky u silnice bylo potřeba dávat pozor na padající kameny jak kráva, nebo jak jsme si měli vysvětlit padající kamení a onen dobytek. Na dvacetikilometrovém stoupání nám Karel předvedl, že loudat se umí i bez tréninku. Zato Mírek to páčil, jak kdyby mu na kole chyběly brašny, až dojel jakýs páreček na silniče. Paní cyklistka z toho měla takový šok, že přestala šlapat a šla se vybrečet mezi dva stromky, které náhodou rostly ve svahu u silnice. Když už jsme pak v půlce kopce byli skoro po obědě a zmrzlí do morku kosti, dorazil náš louda s hrdým sdělením, že se ani nezapotil. A pak už jen přšlo a přšlo, chvíli jsme se schovali v budce turistických informací, ale nakonec jsme se mezi kapkami vydali hledat cestu na samý vrchol **Klausen** v 1952 metrech, kde jsme v restauraci vyždímali co se dalo, počkali na sluníčko, natáhli teplé věci a zase frčeli dolů. Karel měl z té rychlosti takovou smrt v očích, že přes ní přehlédl i Mirkovu odlétnuvší vlaječku. Míra však byl pozornější, a tak byl náš výsostný znak zachráněn a každý může i nadále vidět, co že jsme to zač.

neděle

Doklesali jsme se až k jezeru **Vierwaldstätter See**, kde jsme s respektem minuli vtipnou značku s padajícím cyklistou, živi a zdraví přešli koleje pitomě křížící silnici a už se fotili ve zkameněném bouráku naproti nádraží. Jak jsme se posunovali kolem jezera, chvílemi nás atakovaly drobné kapky vody. Aby toho nebylo málo, i v mapě označený spací plácek se před námi někam schoval. O dva kilometry dál

jsme místo něj našli parádní schody, pod kterýma se dalo na štěrčíku pohodlně spát, a které by nás snad ochránily před další potenciálním pozdravem tam odshora z oblohy. Na dobrou noc nám, po důkladné koupeli a makaronech s kečupem a letošní inovací, strouhaným sýrem, zadrncal vlak v sousedním tunelu a my se mohli těšit na zítřejší jízdu trajektem.

pondělí

Ráno jsme od schodů nalačno odjeli snídat do **Brunnen** vstříc slunci, s chlebem v ruce zapózovali japonským turistům, zabalili všechno snídací náčiní a začali se přibližovat k *přívozu*. Na ten jsme museli dvacet minut počkat a pan výběrčí měl docela problém spočítat, kolik tak může být 4 × 8 franků, ale nakonec nám vrátil správně.

Chybama se člověk učí, a tak jsme projeli kolem *posledního* obchodu pod kopcem pět minut po té, co začala dvouhodinová polední pauza. Hlad jsme na lavičce ve stínu pod stromem více či méně úspěšně zahnali čínskou polévkou se zbytkem chleba a pak už nám nezbylo, než se nechat sluncem připékat na dvouhodinovém stoupání o pěkných 1120 metrů vzhůru. V sedle **Glaubenbielen** jsme pak viděli, jak se to dělá správně: autobus tam vysadil párek cyklistů, ti nasadili brašny, a ... no nahoru už to dál nešlo, co si budeme povídat. Pán cyklista měl chuť si popovídat, ale jeho francouzština stačila tak akorát na to, aby se pochlubil, že jedou dolů. Tak jsem ho poučil že nahoru je to taky sranda, a za dvacet minut nato už jsme byli nahoře opravdu úplně všichni a mohli pokročit k příjemnému sjezdíku. Dole nás však čekalo těžké *dilema*: cesta se rozdvjovala a my museli volit mezi kratšími 15 kilometry s převýšením 200 metrů a delšími třiceti okolo po rovině. Nepříliš jednohlasně jsme vybrali kratší variantu, igronujíc horaľa batůžkáře na značení trasy. Proč tam byl, to se poznalo hned jak jsme se vyšplhali nahoru — asphalt kamsi zmizel a začalo několik kilometrů vzpomínek na Ukrajinu.

Asfalt se naštěstí časem vrátil, ale s ním se také začal blížit konec dne. Místo na spaní však stále bylo v nedohlednu a začínalo to vypadat, že asi pojedeme nonstop. Se sto sedmnácti kilometry na tachometru jsme konečně našli v lese nad Steffisburgem jakous chaloupku s otevřenou teráskou, kde poznalo světlo světa tučňákové rizoto, aby už bylo za chvíli zase v temnu našich vakuovaných žaludků. Spalo se leckde, Karel si postavil stan v lese na desetiprocentním svahu, já jsem hlídal kola na terase a zbytek našel nějaký menší úhel nakloněné roviny na louce nad lesem.

Budíček byl až v osm hodin, to když okolo prošla paní s děsně uštěkaným psem. Když jsme po snídání vyjžděli, ještě se kolem mluvilo německy. Pak jsme vyjeli z civilizace, chvíli se motali kdesi mezi lesy a najednou nám zbývalo 20 minut na to, abychom stihli otevřený obchod ve dvanáct kilometrů vzdáleném městě. Zpočátku to vypadalo slibně, ale pak se před nás postavil kopec a my věděli, že to svírající *nic* ne nám v břiše bude rozpínat ještě pekelně dlouho. Okolo byla samá benzínka, autosalon a restaurace, ale normální obchod nikde.

úterý

Dvacet minut po dvanácté jsme naštěstí našli nějaký velký a hlavně otevřený všehomarket, kde pro nás měli krom chleba i levnou vanilkovou zmrzlinu. Zato nebrali karty VISA electron, mluvili nějak divně a nerozuměli ani německy, ani francouzsky. Trochu jsme se připálili na poledním sluníčku, nabrali vodu a zase zmizeli po šípkách kamsi do lesa. Kochali jsme se krajinou a vesnickými stavbami a najednou jsme vjžděli do Fribourgu. Po němčině ani památky, kostel bez střechy jako ve Francii a i ti lidé byli takoví jak vyměnění, už se nikdo neusmíval a nepřál nám pěkný den... Ale konečně si můžu na pár dní odpustit tu otázku „parlez-vous français?“. Při hledání nějakého pěkného pohledu se kolemjdoucí pán udiveně ptal, jestli už jedeme domů. Proč? Né, ještě kus na západ a pak teprve domů! Zmátl ho můj oddílový dres. Dnes se tu pořádá triatlonový závod, sakra, přijeli jsme pozdě!

Jak známo, první vlaštovka jaro nenosí, ale ta první kapka... že to s ní bude podobné, v to jsme doufali marně. Brzy to přešlo, ale za hodinu už jsme se zase schovávali pod střechou nějakého domu, co nejen podle vyhrazených parkovacích míst vypadal jako penzion. Konverzace s paní, co vykoukla z okna, skončila stroze na dobrý den, ono prší co, nojo prší no... Za hodinu a půl čekání stihnul Vojta s přehledem vyměnit prasklý drát, Karel nakrmit kočku pistáciema, já dopsat deníček a všichni svorně několikrát zajásat nad koncem deště a zasmutnět nad okamžitým nástupem dalšího.

Abychom tam nemuseli čekat až do konce světa, nakonec nezbylo než pokračovat déšť neděšť. Zatímco nám z kopce ubývaly brzdové špalíky, zoufale jsme hleděli na okolní podmáčená pole ohrazená plotem. Dojeli jsme do města **Broc**, kde nás omámila vůně kakaa z obrovské továrny Nestlé. Najednou jsme stáli před nádražím a bylo rozhodnuto. Čekárna!! V půlce vaření kaše s Vysočinou na nás vykoukla z před rokem a půl zrušeného výdejního okénka postarší paní s otázkou, jak dlouho tam hodláme být. Že prý v rozhodování o našem nocování nemá dostatečné kompetence, ale dojde se zeptat příslušného orgánu. Jelikož se už nevrátila, v klidu jsme snědli nedostatečné dva pytlíky kaše s celým salámem a zastrčili hlavy pod lavičku, abychom se ukryli před nevypnutelnou zářivkou.

Po budíčku jsme opustili smrdící čekárnu, projeli kolem vonící továrny s ještě zavřeným shopem a ve městě objeli v protisměru celý blok domů, abychom zjistili, že vytoužená pekárna byla hned na začátku. K chlebu jsme dostali i celkem příznivou předpověď počasí, a nějaké to mazivo jako paštika

středa

a sýr se v brašnách ještě našlo. Jedním okem jsme přitom koukali na hrad, který jsme viděli pěkně před sebou na malém kopečku, a druhým pak na výškový profil trati, který nesliboval na celé dopoledne nic jiného, než stoupání a stoupání. Cestou jsme ještě stihli nakouknout do kláštera; jelikož nás však na vývěsce žádali abychom je nerušili, nepodařilo se nám s nikým domluvit, zda by si tam nechtěli nechat naši loudavou Karličku. Byli jsme rádi, že nemusíme utíkat před vodou jako panáček na cedulce, jenž varovala před lezením do koryta potůčku, ze kterého dokáže přečerpávací elektrárna udělat solidní řeku, i že další cedulku s padajícím cyklistou míjíme směrem nahoru a ne dolů. Zda bychom za těch pár metrů stačili zpomalit, nebo snad nějakým zázrakem ustáli přejezd koryta potoka vydlážděného balvany, zůstává otázkou s velkým otazníkem.

Na obrovské informační tabuli jsme koukli na schéma hydroelektrické instalace, snědli tatranku a pokračovali dál nahoru. Když se silnice trochu umoudřila, ocitli jsme se na místě, kde se asi někdo pokoušel o světový rekord v počtu mostů. Dokonce byly i očíslované, jen poněkud divně. Sem tam nějaké to číslo chybělo, a jindy tam byl třeba 19a a 19b. Zda rekord padnul jsme se nedozvěděli, stejně tak jako stále netušíme, jak fungoval jednosměrný tunel s občas střídavým provozem. Naštěstí jsme v něm potkali jen cyklisty a to ještě jedoucí naším směrem, a tak jsme mohli dál zahřívát ráfky a kotouče ve sjezdu mezi vinicemi nad Aiglem.

Čekaly nás dva zásadní úkoly, které jsme zvládli skoro na jedničku s hvězdičkou. Nakoupit oběd a najít cyklostezku číslo 1, neb naše Alpen panorama Route (jak se jmenovala na začátku), resp. Route panorama Alpin (jak se jmenovala na konci), tady končila. Jsme v nejzápadnějším cípu naší trasy a s chleby a sladkou buchtou v taškách jedem někam přes řeku, a ejhle, stezka! Je značená i pro bruslaře a tak spoléháme, že za chvíli najdem lavičku. Jedna chvíle, druhá chvíle, už táhne na třetí hodinu a pořád žádné vhodné stanoviště. Konečně hned za mostem, který jsme stanovili jako (už několikrátý) skutečně poslední bod kde zastavíme v každém případě, se naskytlo cosi, kde se dalo sedět.

Pokračujeme stále proti proudu vody a je to docela nuda. Na jižním svahu je to jedna vinice na druhé a s končícím odpolednem nás stezka zavedla do hotového ovocného ráje. Kolem nás rostlo všelijaké ovoce a my jen ztěžka odolávali touze orvat co se dá. Večer jsme jako spací stanoviště zvolili jakousi jámu v písku vedle řeky. Voda byla tak studená, že už vlastně ani nebylo cítit jak je studená, a my ze sebe zvládli asi v jedné a půl vteřině smýt něco soli a potu, abychom se k tomu spacáku dočista nepřilepili. Speciální kuchařský kousek, vaření rýže a sojových kostek najednou v jednom kotlíku, dopadl relativně úspěšně. Zapili jsme to místním vínem a zalezli do stanů ukrýt se před všudypřítomným pískem a mravenci.

Písek nám ráno chroupal všude počínaje řetězem a konče mezi zuby. Vydáváme se na fyzicky odpočinkovou, zato psychicky náročnou cestu po rovině stále podél řeky. Jako povrch se střídá asfalt se šotolinou, každou chvíli to zatáčí na opačnou stranu vody nebo aspoň na vedlejší silnici a přitom se často stává, že nějak nevidíme šipky, které by nás měly směřovat správnou trasou. Jsme však naštěstí v úzkém údolí, hory nalevo, hory napravo, a tak není kam zabloudit. Dokonce jsme našli i úžasně čistou vodu, která netekla z červeného kohoutku, nýbrž ležela pět metrů pod cestou a vyzývala k vykoupání a lenivému odpočinku. Někdy kolem poledne zase zažíváme lingvistický šok, to když v jedné vesnici jedeme po hlavní route a do druhé vjíždíme po Straße, ale to je holt Švýcarsko. Vakuum v našich žaludcích už se zas pomalu začíná rozpínat, a tak odbočujeme ze stezky směrem ke vsi s tím, že se zeptáme prvního člověka, kterého tam najdeme. Jakýs pán před garáží umýval auto, tak jsem zas vykotal tu strašně složitou německou větu o čtyřech slovech Wir brauchen ein Geschäft páč potřebujem kaufen etwas für essen, na což se mi naštěstí dostalo odpovědi ve snesitelné francouzštině s bizarním přízvukem. Obchod tam je, schovanej v sousední ulici pod vchodem do školy. Supeeeer.

Ovšem nějak se zapomělo, že čtvrtek je zavírací den... Další zoufalá konverzace prozradila, že otevřený obchod najdeme v další vsi, kde byl v regálu jediný chleba, ale další tři se pekly v troubě a paní prodavačka nám nabídla, že když si ještě osm minut počkáme, dostaneme je rovnou horké. Než jsme dojeli kus cesty kamsi k tenisovým kurtům, u kterých jen na nás čekal posekaný trávníček, dostaly chleby pokojovou teplotu a my začali krájet. První dva krajíce šly v pohodě, ale na třetím se nůž nějak zasekl a ne a ne dál. Uvnitř byl ten chleba jeden kus ledu a my v mžiku pochopili, že se tam v té troubě nepekl, nýbrž jen rozmrazoval. Nicméně zmrzlý chleba taky chleba, a když se k němu přikousne pár kuliček vína z brány ke kurtům, může se vesele pokračovat dál.

Předjeli jsme jakéhosi dědka a za chvíli už házeli pětifrankem, jestli máme na té křižovatce zahrnout doprava nebo doleva. Skončili jsme na hlavní, poměrně frekventované silnici a po pár stech metrech pozorujeme, že onen diesellový dědek nás mezitím předjel po cyklostezce. Hurá za ním! Při první příležitosti jsme se vrátili na správnou silnici a poučení předchozím nezdarem se za něj jen zavěsili a nechali se vést. Rozjezd měl dost laxní, ale jak se dostal do otáček, naskočilo turbo, rychlost prudce narostla a najednou nás bylo zas o jednoho míň.

Jak slunce pomalu začínalo klesat na obloze, my začali pozvolna stoupat, abychom nabrali nějakou

čtvrtek

rozumnou výšku před výjezdem na **Furkapass** ve 2436 metrech, který nás čekal v další etapě. Už už jsme chtěli jít v **Oberwaldu** do hospody pro vodu, když jsme spatřili *opensource* kohoutek uprostřed křižovatk. O nějakých 25 výškových metrů dále už byla dolní stanice vleku a u ní dva německé karavany. Usídlili jsme se na druhé straně lana, uvařili pořádnou porci mikrokolínek s boloňskou omáčkou a umyli nádoby v otevřené budce s umyvadlem a záchody. Před slimáky a zimou jsme se ukryli do stanů a z klidu nás vyrušil už jen příjezd jakéhosi auta, jehož posádka se rozhodla přespát uvnitř nedaleko nás.

S kokrháním kohoutů na nás krom chladu čekal i vlezlý vítr, který alespoň téměř dokonale usušil plachty stanů. Schovali jsme se před ním v budce vlekáře a posnídali super energetické müsli, které jsme do našich zásob přidali při posledním nákupu.

pátek

Než jsme se dočkali sluníčka, museli jsme ztratit spoustu těžce nabytých výškových metrů. Naložili jsme kola nákupem a začali stoupat k obloze na zlatý hřeb dopoledne – **Furkapass**. Vedle nás si to občas šinuly vlaky, dokonce i jeden parní. Najednou se v dohledu objevil jeden naložený cyklista, který se po dojetí chytil a už nepustil. Minuli jsme ledovec, potlačili myšlenku na teplejší oblečení a po celkových sto pěti minutách už stáli nahoře a s obavami koukali ještě výš na oblohu, co nám chystá zajímavého. Cyklista se rozpovídal, že prej jsme první kdo mu stačí, a že se blíží ke konci pětíměsíčního ježdění po světě. Magor. Sice měl stejnou cestu jako my, ale čekání na našeho loudu bylo tak dlouhé, že nás nakonec opustil.

I my jsme se dočkali a začali klesat vstříc obědu a dešti. V **Andermattu** jsme pod střechou před zavřenou recepcí přilehlého kempu rozložili chleby s mazivem, všechno zlikvidovali a čtvrt hodiny doufali, že by ten déšť mohl přejít, až jsme se téměř dočkali a vydali se do druhého sedla. Netrvalo dlouho a déšť byl zpátky, ale nedalo se než moknout, protože v pláštěnce by se člověk cestou nahoru upekl a upařil.

Šťastně jsme se shledali i na vrcholku **Oberallpassu** ve 2044 metrech a huráá dolů. Ještě jsme zastavili v obchodě pro chleba, a jen jsme zaparkovali pod střechou, rozpršelo se natolik, že se pláštěnky staly nezbytnými. Vojta nasadil superpončo a jako s padákem se začal snášet dalšími mokřými metry směrem k výšce mořské hladiny. Stezka nás provedla kolem nádraží, přes které neslyšně prolétnul vlak, a pak jsme pokračovali bahnitou cestou až do míst, kde nedaleko cesty stál pěkný přístřešek. Jednalo se o střelnici, což nemohlo nijak zabránit tomu, abychom si na pomalu ale jistě skomírající bombě uvařili exkluzivní večeři – čočkovou polévku s chlebem jsme zajedli francouzskou polévkou s chlebem a za nepřestávajícího, ba sílicího deště se rozmístili po rovnějších plochách kamenité podlahy. Karel samotář, aby ten stan nevozil zbytečně, šel si postavit vlastní bydlení ven, prej aby ho pořádně dosušil. Jelikož nám do obydlí táhlo, ucpali jsme dveře čím se dalo.

Probudili jsme se do dne bez deště, zato se zimou. Stále nedoumělá bomba nám uvařila něco čaje, my sbalili svých pět švestek a dvě ponožky a shledali, že o deset metrů vedle je o deset stupňů víc, protože tam svítí sluníčko. Navlečení pomalu i ve svetrech jsme klesali po šotolině, až se proti nám vynořil jakýs cyklista v krátkém triku. Naskočila nám husí kůže, která zmizela až když jsme se začali zahřívát do kopce. Projížděli jsme trasou běžeckého závodu a jeden trénující jedinec se nám snažil dokázat, že běží rychlejc než my, ale nakonec se mu to nepodařilo. Jelikož na tom šterku není nic zajímavého, pálili jsme to co se dalo a ještě trochu víc a pak už jsme zas byli na asfaltu a smykem brzdili před supermarketem. Měl to být poslední nákup a my ho rozdělili na dvě hromádky tak dokonale, že ten zbytek po zaplacení kartou stál o pět centů míň, než jsme měli v hotovosti. S pocitem vrcholného uspokojení nad prázdnou peněženkou jsme nafoukli již poloprázdné brašny, abychom po deseti kilometrech zastavili na oběd na lavičkách nedaleko pěkného kohoutku s vodou. Když jsme uléhali na lavičky za drobným odpočinkem, před protějším kostelem se začínali zákusky krmit účastníci svatby. Ochutnat nám nedali, zato fotograf rozhodně nemířil jen na ty, kdo si jej objednali. To se budou asi divit, koho to na fotkách mají.

sobota

Abychom nestihli dojet do Lichtenštejnska ještě týž den, zastihl nás zase deštěk, před kterým jsme se schovali pod střechou kravína. Jediný venkovan Karel má tak vytříbený čich, že to nevydržel a raději jel moknout napřed. Jelikož se tomu nechtělo přestat, natáhli jsme zas ty svoje gumové oblečky různorodých tvarů a barev a neohroženě pokračovali vstříc panu knížeti. Ubydleli jsme se v lese vedle řeky, která v tom místě již tvořila hranici s Lichtenštejnskem, ale vykoupat se v ní nedalo, protože schody byly moc daleko a teple taky nevypadala. V půlce vaření těstovin proběhla akce bomba, tedy výměna plné za prázdnou a to takovou rychlostí, že ty kolínka ani nepoznaly, že se něco dělo. Zamíchali jsme do nich houby (rozuměj ty co rostou v plechovce) a omáčku, přetlakovali břicha, zbytekem nakrmili lesní zvěř a unikli do stanů za relativním suchem. S budíčkem nastaveným na předsednou, abychom to stihli.

Ještě v polospánku, ani necítíc potřebu vydatné stravy, sbalili jsme stany a zbylé potřeby z vaření večeře a jali se hledat Lichtenštejnsko. O slunci se nám mohlo leda zdát, tak jsme aspoň vyfotili oblohu, na kterou slunce schované za horama malovalo pěkné pruhy. Naše cesta vedla vstříc pořádné mlze, ale našťastí zatočila dřív, než jsme v tom bílém ničem mohli zmizet. Stále jsme pokračovali podél vody, na jejímž druhém břehu se nadále prostírala krajina oné megazemě s poznávací značkou **FL**. Nalevo

neděle

i napravo od nás byly střelnice, které mířily přímo na naši cestu, a tak jsme s napětím čekali, kdy nám zas začne něco lítat kolem hlav. Na druhou stranu jsme se naštěstí dostali zcela bez problémů, pokud tedy za problém nepočítám skutečnost, že jsme se přiblížili k horám a tím pádem oddálili čas, kdy na nás poprvé dosvitne slunce. Po cyklošipkách, které zde normálně pokračovaly, jsme se vydali do **Vaduzu**. Pak se stalo že už jsme nejeli po šipkách, nicméně do hlavního města jsme trefili i tak. Jelikož byla neděle a navíc čas, kdy normální lidé ještě spí, vyfotili jsme palác, odolali pokušení projet se po pěší zóně a svištěli někam za sluncem a snídaní. Po nějaké době jsme objevili pěkný stadion, na jehož ochozu byl měkký tartan vyhřátý slunečními paprsky. Usedli jsme naň a začali do něj drobit svoje pečivo.

Pak už nám opravdu nezbývalo co v tom Lichtenštejnsku dělat, a tak jsme se podle slunce vydali směrem, kterým se snad nachází naše auto. Jelikož ve švajcu mají v neděli obvykle zavřeno a my projížděli kolem otevřeného obchodu, dostali jsme geniální nápad koupit si ještě něco na cestu, a nápad ještě geniálnější, zaplatit to €urama místo karty. Koho by napadlo, že berou jen bankovky a vrací franky! Inu, z úžasné prázdné peněženky se stala zoufale plná a já jen doufal, že se podaří najít benzinu s obsluhou, kde natočíme přesně za ty přihlouplé zbylé franky.

Kýžených hranic jsme dosáhli a podél řeky pokračovali směrem na Au. Museli jsme vydržet dvě hodiny nezáživné jízdy po šotolině kolem řeky, až jsme sjeli na silnici a začali hledat šipky na to naše městečko. Vyhlíželi jsme stále nějaký kostel, a když už jsme ho našli, nebyl to ten náš. Že by ho zbourali? Nakonec bylo potřeba ještě dobrých dvacet minut jízdy na východ a pak už jsme byli na nádraží, přešli koleje, zhluboka se nadýchlí a nakoukli za zatáčku a ... byl tam i kostel, i auto. Natočili jsme ještě poslední trochu vody, aby bylo cestou z čeho uvařit knedlíky a omáčku, nacpali všechno do vozu a vyrazili vstříc benzínce. Operace proběhla podle plánu a nutno podotknout, že benzín byl levnější než u nás. Na hranicích už nás narozdíl od prvního dne nikdo nekontroloval a my vyrazili na dobrodružnou cestu domů.

Než jsem před Mnichovem stačil v itineráři najít kam máme jet, už jsme jeli blbě rovnou do centra. Naštěstí nedělní poledne asi není čas dopravní špičky, a tak jsme se bezbolestně dostali na druhou stranu a za chvíli už parkovali na odpočívadle. Zbytkové teplo motoru jsme ekologicky využili na ohřev konzerv s masem, zatím co se vyrobily bramborové knedlíky a připravila omáčka. Hladoví Němci po očku pokukovali a slintali, ale my měli takový hlad, že jsme jim nedali ani ochutnat. Čtyřicet minut kuchtění jsme zakončili pěti minutami jídla a začali počítat, v kolik budeme doma.

Vypadalo to slibně, až jsme nakonec sto kilometrů před Prahou zastavili v koloně. Termostat ventilátoru zřejmě nebyl ve formě, a tak se ručička teploměru začala povážlivě přibližovat červenému políčku. Opět jsme se zachovali ekologicky, neb to bylo z kopce a auto se pohybovalo i s vypnutým motorem. Pro pobavení sebe a kolemstojících jsme nakonec museli i trochu tlačit, až se pak stal zázrak, kolona se rozjela a my mohli dojet až do naší matičky stověžatě.